

Sygn. akt I C 472/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2022 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: sędzia Tadeusz Kotuk
Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 września 2022 r. w G. sprawy z powództwa G. F. (1) przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki G. F. (1) kwotę 19.500 zł (dziewiętnaście tysięcy pięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 10 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki G. F. (1) kwotę 2.790,94 zł (dwa tysiące siedemset dziewięćdziesiąt złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty – tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 1339,70 zł (jeden tysiąc trzysta trzydzieści dziewięć złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

V. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni z roszczenia zasądzonego powódce w punkcie I. niniejszego wyroku kwotę 690,15 zł (sześćset dziewięćdziesiąt złotych piętnaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 472/20

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

W dniu 6 listopada 2017 r. doszło do wypadku komunikacyjnego polegającego na wjechaniu przez inny pojazd (ciężarowy typu TIR) w tył pojazdu F. nr rej. (...) kierowanego przez G. F. (1). Wyłącznie winę za spowodowanie kolizji ponosił kierujący pojazdem ubezpieczonym w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W..

O. ści bezsporne

Bezpośrednio po wypadku bardzo bolała poszkodowaną szyja, była w szoku. Świadek wypadku zatelefonował po pogotowie, które zabrało powódkę do szpitala w centrum G., gdzie wykonano szereg badań diagnostycznych. Nie stwierdzono zmian kostnych pourazowych lub innych wymagających hospitalizacji. Nie została ona zatrzymana w szpitalu i udała się do miejsca zamieszkania. W wyniku wypadku powódka doznała: urazu głowy bez następstw klinicznych, skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa z następowym bólem korzeniowym (prawostronny zespół korzeniowy szyjny), stłuczenia odcinka piersiowego kręgosłupa bez następstw klinicznych, stłuczenia mostka bez następstw klinicznych, stłuczenia goleni bez następstw klinicznych. Dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego, klatki piersiowej oraz goleni – o charakterze pourazowym – ustąpiły po około 3-4 tygodniach, najdalej po 2 miesiącach. Funkcjonowanie po wypadku powódki było ogólnie upośledzone, wymagała opieki osób trzecich co drugi dzień

po 4 godziny przez 4 tygodnie. W zakresie ortopedycznym rokowania na przyszłość są pozytywne. U powódki w chwili wypadku występowały schorzenia samoistne: naczyniopochodne uszkodzenie mózgu i zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego. Ponadto powódka wykazywała lęki komunikacyjne związane wynikające z wypadku z dnia 6 listopada 2017 r.

D. ód: opinia biegłego dr. W. Ż., k. 89-93

zeznania powódki G. F., k. 72-74

zeznania świadka R. F., k. 76-78

opinia biegłego W. N., k. 197-199

Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi 9 listopada 2018 r. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany dobrowolnie wypłacił poszkodowanej zadośćuczynienie za krzywdę w wysokości 500 zł.

O. śc bezsporna

Ocena dowodów

Opinie biegłych W. Ż. i W. N. są jasne, pełne i wewnętrznie niesprzeczne. Należy podkreślić, że biegli ustalili schorzenia samoistne poszkodowanej i brali je pod uwagę przy opiniowaniu.

Zeznania powódki i świadka R. F. są w przeważającej mierze wiarygodne, przy czym zakres dolegliwości bólowych i ograniczeń w życiu codziennym wynikający z tych zeznań jest wyższy niż wynikający z opinii biegłych ortedy i neurologa, stąd uznano, że granicą wiarygodności tych zeznań w tym zakresie są wnioski biegłych, jako że są zobiektywizowane fachową oceną medyczną. Powódka w szczególności zeznaje, że jej dolegliwości wciąż się pogłębiają, co – w kontekście opinii biegłych – nie może być uznane za wiarygodna relacja o skutkach pourazowych.

Dokumentacja lekarska nie była kwestionowana co do autentyczności i została zdaniem Sądu należycie wykorzystana przez biegłych lekarzy.

Opinia biegłego neurologa J. K. nie była podstawą wyrokowania, gdyż jest niepełna – biegły ten z przyczyn osobistych nie zgodził się na przeprowadzenie badania powódki (stąd postanowienie sądu o dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego neurologa).

Kwalifikacja prawna

Zasada odpowiedzialności nie była sporna. Spór dotyczył wysokości odpowiedniego zadośćuczynienia za krzywdę. Należy przypomnieć, że pozwany dotychczas wypłacił poszkodowanej z tego tytułu 500 zł i zdaniem Sądu jest to kwota niedostateczna. Dolegliwości bólowe poszkodowanej były istotne w pierwszych kilku tygodniach od wypadku (3-4 tygodnia, aż do 2 miesięcy – jak to wskazał biegły neurolog), dotyczyły przede wszystkim bólu w okolicach kręgosłupa szyjnego z promieniowaniem prawostronnym (szerzej opisywał to i analizował biegły neurolog W. N.). Biorąc pod uwagę skalę wypadku dla zwykłego obserwatora – poważne, niemal całkowite zniszczenie samochodu osobowego przez duży pojazd ciężarowy typu TIR, zasadnym i wiarygodnym jest powstanie po wypadku u poszkodowanej naturalnych lęków komunikacyjnych, co także składa się na całokształt negatywnych skutków wypadku – powstanie i związek tego zjawiska z przedmiotowym wypadkiem nie wymaga wiedzy specjalnej. Z drugiej jednak strony należy zauważyć, że funkcjonowanie powódki po wypadku nie było upośledzone w stopniu znacznym (lub wyłączone), nie przechodziła i nie wymagała zabiegów operacyjnych, a rokowania na przyszłość (pomijając oczywiście schorzenia samoistne) są pozytywne.

Zważywszy więc wszystkie istotne okoliczności Sąd doszedł do konkluzji, że zadośćuczynieniem odpowiednim (w rozumieniu art. 445 § 1 k.c.) jest suma łącznie 20.000 zł, co po uwzględnieniu dobrowolnej wypłaty 500 zł, daje do zasądzenia w wyroku (dopłata do zadośćuczynienia) kwotę 19.500 zł, o czym orzeczono jak w **punkcie I.** sentencji

na mocy art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c., art. 445 § 1 k.c., art. 481 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych [...]. Data początkowa żądanych odsetek od kwoty głównej jest prawidłowa (30 dni po zgłoszeniu szkody).

W pozostałym zakresie powództwo oddalono na mocy art. 445 § 1 k.c. jako częściowo zawyżone (**punkt II.** sentencji).

Koszty

O kosztach stron orzeczono jak w **punkcie III.** na mocy art. 100 k.p.c. (stosunkowe rozdzielenie). Powódka wygrała proces w 66%, pozwana w 34%. Koszty powódki to: opłata sądowa od pozwu 1.475 zł, opłata za czynności radcy prawnego w stawce minimalnej (3.600 zł, § 2 pkt 5 rozp. MS z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, ze zm.), zaliczka 1000 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł. 66% z sumy tych kosztów to: 4.020,72 zł. Koszty pozwanego to: opłata za czynności radcy prawnego w stawce minimalnej (3.600 zł, § 2 pkt 5 rozp. MS z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, ze zm.), opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł. 34% z sumy tych kosztów to: 1.229,78 zł. Różnica na korzyść powódki to: 2.790,94 zł. Sąd nie znalazł podstaw do nieobciążania powódki kosztami w części oddalonego powództwa, nie podzielając tym samym argumentacji jej pełnomocnika – każda strona może twierdzić, że wnosząc powództwo nie spodziewa się przegranej – jest to tylko popularny szablon myślowy, w danym przypadku nie przekłada się na stan faktyczny sprawy – w toku procesu nie pojawił się żaden dowód, który by zasadniczo i w sposób zaskakujący dla powódki przewartościował materiał dołączony do pozwu.

W **punktach IV.** i **V.** zgodnie z proporcją przegranej stron orzeczono o nieuiszczonych kosztach sądowych (niezaliczkowana część wynagrodzeń biegłych, łącznie 2.029,85 zł). 66% z tej sumy obowiązany jest pokryć pozwany, resztę – powódka – na mocy art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.